

Tapahtumien täyteinen vuosi

Minulla on vuoden ajan ollut aitiopaikka seurata viransijaisena sekä yliopisto- että sairaalamailman menoa. Tätä luetaessa olen onnellisesti palannut omaan pesäni lastenanestesiaalle. Vuosi on ollut varsin tapahtumarikas. Aloittaessani tämänhetkinen talouskriisi oli vasta epämääräisesti ounasteltavissa. Finanssimaailma hiukan yski, mutta reaalityö oli vielä vedossa. Silloin puhuttiin yksiselitteisesti hoitotakuulain terveydenhoidolle asettamista haasteista. Nyt ajoittain tuntuu, että sairaalat on rakennettu säästämistä varten. Poliitikotkaan eivät enää tunnu olevan kiinnostuneita potilaiden asemasta. En kiistä, ettei aina pitäisi miettiä tehokkainta mahdollista tapaa. Säästäminenkin on usein hyvästä. Terveydenhuollon tärkein tehtävä on kuitenkin tuottaa terveyshyötyä kokonaistaloudellisesti. Hoitotakuulakikin on edelleen voimassa.

Pestini perustui vakinaisen viranhaltijan Seppo Alahuhdan toimimiseen vuoden ajan Suomen Akatemian tutkijana. Tuntuu, että vuoden aikana olen nähnyt pomoni rentoutuneempuna ja motivoituneena tekemään sitä mikä kiinnostaa. Ei Seppo laiskana ole ollut. Useampi tutkimusprojekti on saanut uutta potkua. Voisi olla hyvä, jos vastuullisessa asemassa olevat saisivat ajoittain sopivan hengähdystauon irti jatkuvasta palavereissa istumisesta. Välillä kannattaa pysähtyä vaikka vain ajattelemaan.

Vuoden aikana olen saanut päivitettyä myös tilanteen akateemisesta koulutuksestamme. Tilanne on kaukana ideaalista. Valtion tuottavuusohjelman nimissä yliopistojen henkilökuntaresurssit ovat pienentyneet ja samanaikaisesti opiskelijamäärät ovat kasvaneet. Mielekkään perusopetuksen järjestäminen kandidaateille on haastavaa.

Luento-opetuksessa ei ole niin väliä onko salissa 120 vai 80 opiskelijaa, mutta toimivan pienryhmäopetuksen järjestäminen nykypöydille on opettajien selkänahasta repimistä. Suuret kurssit eivät ole missään nimessä opiskelijoiden vika. Ajoittaista kynnikköä ilahduttaa huomata opiskelijoiden korkealla pysynyt motivaatio. Ikäntyessämme meille kyllä löytyy oppineita lääkäreitä. Toivottavasti yhteiskunnalla on halua maksaa heille palkkaa.

Erikoislääkärikoulutuksen resurssit yliopistoilla ovat vielä epämääräisemmät. Toisaalta koulutus onkin enemmän omassa työssä oppimista ja opin syventämistä. Erikoislääkäritenttejä lukiessani olen voinut ilokseni todeta, että opinnot ovat integroituneet kokonaisuuksiksi opiskelijan päähän. Koulutusta pitää kuitenkin aina pyrkiä parantamaan. Joskus kyse on resursseista, mutta aina on kyse myös tahdosta. Hyvä avaus erikoistumiskoulutuksen kehittämiseen on SAY:n tukemana käynnistetty erikoisalamme koulutuksen auditointi, josta toisaalla tässä lehdessä.

Olen osittain huolestuneena esiteltyt vuoden aikana esiin nousseita aiheita. Yhdestä asiasta olen kuitenkin varma. Alansa osaavia anestesiologian ja tehohoidon erikoislääkäreitä tämä maa tarvitsee jatkossakin. Bisnestermein kysyntä on taattu. □

Kai Kiviluoma
Vs. professori
Anestesiologian klinikka
Oulun yliopisto
Vs. ylilääkäri
Anestesiologian vastuualue
Oulun yliopistollinen sairaala